

[Kjeldgaard Iversen.]

forfærdelig gode, men det var dog Madsen selv, der bestemte dette; det andet bestemte myndighederne. Men da varerne havde ligget der et stykke tid, nogle få måneder, får Madsen en henvendelse fra Aarhus politi, hvori man gør opmærksom på, at han vær-sågod må fjerne de varer, han har opbe-varet i garagen, inden 8 dage, da de ellers vil blive bortsolgt ved offentlig auktion. Brevet er dateret den 19/12, og det er vel ikke at forlange, at han så lige før jul skal fjerne varerne; men politiet forlanger altså, at han skal fjerne dem fra de lokaler, de har flyttet dem hen til, efter at de har fra-taget ham muligheden for at bringe dem tilbage til hans egne lokaler. Madsen reagerer ikke derpå — det var måske hans fejl — med det resultat, at han bliver tilsagt til politiet og får at vide, at hans varelager er solgt for ca. 2 000 kr., hvorfra går lokale-leje for disse måneder og transportomkost-ninger, så han får udbetalt 1 500 kr.

Jeg synes, eksemplet viser, at der er be-gået denne mand nogen uret, for selvom man med loven i hånd måske kunne sige, at sådan er det meningen at § 150 skal an-vendes, mener jeg ikke nogensinde før at have hørt, at § 150 er blevet anvendt på denne måde, og jeg kan stadig ikke se rettere, end at en endelig fortolkning har principiel betydning og almen interesse. Den har ikke alene interesse for Madsen, men den har interesse for hele offentligheden, den har interesse for samtlige husejere, og den har interesse for samtlige kommuners bolig-anvisningsudvalg, for at de kan vide, hvor langt deres magt går. Jeg for mit ved-kommende mener, at den fortolkning, der her har fundet sted, er udtryk for, at man giver boliganvisningsudvalgene mere magt, end man har forudset i lejeloven, og at man tildeler husejerne mindre dispositionsret over deres ejendomme, end lejeloven hjem-ler. Jeg beder efter disse bemærkninger den højtærede boligminister gentage sin opfattelse af § 150 og beder den højtærede justitsminister sige, om det alligevel ikke kan betragtes som en principiel sag, der bør nyde fremme til Højesteret.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil fremsætte nogle få bemærkninger i an-ledning af de betragtninger, det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen nu gjorde. Jeg kan ikke undlade at sige, at jeg synes jo nok, at en del af de betragtninger, det ærede medlem fremsatte, ikke helt vedrørte den forespørgsel, det drejer sig om, og jeg skal altså lade besvarelsen af disse betrag-ninger ligge.

Det fremgår ganske klart af de domme, der er afsagt, at det, der har været procederet på, var „beboet“ eller „ubeboet“. Det er også det, det drejer sig om i medfør af lejelovens § 150, og hvis en sådan sag skulle vurderes ved Højesteret, ville spørgsmålet blive: Hvad er bevist med hensyn til be-boelsen af denne lejlighed, og hvad er ikke bevist? Det ville være — som jeg sagde før — en rent konkret vurdering af de op-lysninger, der er fremsat.

Men for at pointere, at vi har taget alle omstændigheder i betragtning under vore overvejelser i justitsministeriet, før vi gav afslaget i denne sag, vil jeg dog sige, at vi også har undersøgt spørgsmålet vedrørende erhvervslejlighedsproblemet, og vi er kom-met til det resultat, at det er ikke rigtigt, når det ærede medlem vil hævde, at Madsen har drevet en erhvervsvirksomhed i disse lokaler. Det ærede medlem har heller ikke givet os nogen oplysning om, hvilken ind-tægt Madsen har haft af sit erhverv i de pågældende lokaler. Jeg siger det bare for at supplere de oplysninger, jeg gav før, om vore overvejelser i justitsministeriet. Vi har undersøgt dette spørgsmål, og såvidt jeg ved, har det også været fremdraget under retssagerne, hvor det er blevet fastslået, at Madsen ikke i de senere år har boet i lej-ligheden, ligesom han heller ikke har drevet noget erhverv der.

Jeg kunne også tilføje, at det rent juri-disk i proceduren ligger således, at hvis man nu for Højesteret skulle gøre disse anbrin-gender gældende vedrørende erhvervsspørgs-målet, ville det være meget tvivlsomt, om man kunne fremsætte dem på et så sent tidspunkt. Den almindelige regel er jo, at påstande eller anbringender, der ligger